

Mandarinul

Vasile Alecsandri

Mandarinu-n haine scumpe de mătase vișinie.
Cu frumoase flori de aur și cu nasturi de opal,
Peste coada-i de păr negru poart-o vânăță chitie
Care-n vârful e-mpodobită c-un bumb galben de cristal.
Fericit, el locuiește un măreț palat de vară
Plin de monștri albi de fildeș și de jaduri prețioși.
Mari lanterne transparente de o formă mult bizară
Răspândesc noaptea raze blânde pe balauri fioroși.
O deschisă galerie, unde-a soarelui lumină
Se strecoară-n arabescuri prin pereții fini de lac,
Prelungește colonada-i pe-o fantastică grădină
Ce mirează flori de Lotus în oglinda unui lac.
Ochiul vesel întâlnește, pe colnice-nverzitoare,
Turnuri nalte și pagode unde cântă vechiul bonz,
Și auzul se resimte de vibrații asurzitoare,
De răsunetul metalic al Tam-Tamului de bronz.
Iată-o joncă aurită pe albastrul apei line,
Cu vântrele de rogojină și cu vâsle de sandal.
În lăuntrul râde visul fericirilor divine.
Mandarina cu ochi galeși și cu sânul virginal.
Ea-n grădină se coboară și-n palat apoi dispare,
Pe nisip călcând a-lene cu-ale ei picioare mici.
Nor de fluturi zboară-n cale-i și cu-a lor aripi se pare
C-ar voi s-o mai oprească printre arborii pitici.
Ea se duce-n galerie s-o dezmierde Mandarinul !..
Grațioasă, pânditoare sub cortelu-i de atlas,
Îl invită cu ochirea, cu surâsul, cu suspinul.
Ca să guste voluptatea amorosului estaz.
Dar el stă în trândăvie pe-un dragon de porțelan.
La minunile frumoase ce-i zâmbesc, nesimțitor,
Soarbe ceaiul aromatic din o tasă diafană
Și cu drag se uită-n aer la un zmeu zbârnâitor.